

Sygn. akt II Ca 874/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Marta Postulska-Siwiek

Sędzia Sądu Okręgowego Dorota Modrzewska-Smyk

Protokolant Starszy sekretarz sądowy Małgorzata Siuda

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2019 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) w W.

przeciwko P. Z., M. Z., A. M. i T. M.

o zapłatę kwoty 54479,15 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lutego 2012 roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 23 marca 2018 roku, w sprawie I C 1104/14

I. oddała apelację;

II. zasądza solidarnie od P. Z., M. Z., A. M. i T. M. na rzecz Banku (...) w W. Banku (...) w W. kwotę 2710,40 zł (dwa tysiące siedemset dziewięć złotych czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Marta Postulska-Siwiek Dariusz Iskra Dorota Modrzewska-Smyk

Sygn. akt II Ca 874/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 lipca 2012 roku, wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w dniu 25 lipca 2012 roku, powód – Bank (...) w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych (...) - Centrum Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L., P. Z., M. Z., A. M., T. M. na rzecz powoda kwoty 54479,15 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że na podstawie umowy poręczenia portfela kredytów/pożyczek nr 3/ (...) z dnia 23 czerwca 2006 roku z późniejszymi zmianami poręczył spłatę kredytu zaciągniętego przez (...) -Centrum Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w Banku (...) Spółce Akcyjnej (umowa nr (...) kredytu inwestycyjnego złotowego z dnia 13 kwietnia 2007 roku z późniejszymi zmianami). Poręczenie zarejestrowano pod numerem (...) w rejestrze umów kredytów objętych poręczeniem ze środków (...) w ramach portfela kredytowego (...). Tytułem zabezpieczenia udzielonego poręczenia powód przyjął weksel in blanco z wystawienia (...) -Centrum Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z poręczeniem wekslowym P. Z., M. Z., A. M. i T. M.. W związku z brakiem spłaty kredytu zaciągniętego przez (...) -Centrum Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, Bank (...) Spółka Akcyjna wezwał powoda do spłaty należnego świadczenia, które powód wykonał. Wobec spełnienia świadczenia z tytułu

poręczenia powód wezwał pozwanych w dniu 27 września 2011 roku do zapłaty należności z tytułu roszczenia regresowego. Ponieważ pozwani nie wywiązali się ze spłaty zobowiązania, powód wypełnił weksel in blanco na kwotę odpowiadającą wysokości zobowiązania wymagalnego na dzień 10 lutego 2012 roku i zawiadomił pozwanych o terminie płatności weksla, wskazując termin płatności weksla na dzień 10 lutego 2012 roku. Weksel w terminie zapłaty nie został wykupiony. Odsetki od sumy wekslowej należne są według stopy odsetek ustawowych, które na dzień 10 lutego 2012 roku wynosiły 13 % w skali roku (k. 3-4).

*

W dniu 17 sierpnia 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzekł, że (...) -Centrum Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., P. Z., M. Z., A. M. i T. M. mają w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty zapłacić solidarnie Bankowi (...) z siedzibą w W. kwotę 54479,15 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4298 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (k. 58)

*

W dniu 7 września 2012 roku pozwani P. Z., M. Z., A. M. i T. M. wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty. Zaskarżyli nakaz zapłat w całości. Wnosili o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu. W uzasadnieniu zarzutów pozwani podnieśli, że kwestionują:

- 1) roszczenie wynikające z umowy poręczenia, gdyż powodowy Bank dokonał spłaty na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej, nie będąc do tego zobowiązany oraz
- 2) prawidłowość wystawienia i wypełnienia weksla (k. 67-68, k. 79-80).

*

Wyrokiem z dnia 23 marca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku:

I. utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 17 sierpnia 2012 roku, wydany przez Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku w sprawie I Nc 1571/12, w części nakazującej pozwanym P. Z., M. Z., A. M. i T. M., aby zapłacili solidarnie Bankowi (...) w W. kwotę 52777,80 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lutego 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a w pozostałej części nakaz ten w stosunku do P. Z., M. Z., A. M. i T. M. uchylił i powództwo oddalił;

II. zasądził od P. Z., M. Z., A. M. i T. M. na rzecz Banku (...) w W. kwotę 9075,26 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym zastrzeżeniem, że do kwoty 4298 zł P. Z., M. Z., A. M. i T. M. odpowiadają solidarnie z (...) -Centrum Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w L., przeciwko której w dniu 17 sierpnia 2012 roku w sprawie I Nc 1571/12 Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym;

III. nakazał ściągnąć od P. Z., M. Z., A. M. i T. M. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku) kwotę 3006,33 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa;

IV. nakazał ściągnąć od Banku (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku) z zasądzonych w punkcie I roszczenia kwotę 99,39 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa (k. 847-848).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 23 czerwca 2006 roku Bank (...) zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę poręczenia portfela kredytów/pożyczek nr (...), na podstawie której Bank (...) udzielił Bankowi (...) poręczenia kredytów/pożyczek ze środków Krajowego Funduszu Poręczeń Kredytowych, wpisanych do portfela

kredytów/pożyczek w wysokości łącznej do 10000000 zł, zarejestrowanych w rejestrze (...). Zgodnie z § 2 umowy, w ramach łącznej kwoty poręczenia, wymienionej w punkcie 1, mogą być poręczane kredyty/pożyczki udzielone w okresie 12 miesięcy od dnia zawarcia umowy. Zgodnie z § 1 ust. 3 umowy, jednostkowe poręczenie kredytu/pożyczki, w ramach portfela, jest terminowe i udzielane na okres zgodny z okresem kredytu/pożyczki, wydłużony o jeden miesiąc. Poręczenie nie może przekraczać 5 lat, wliczając w to ewentualne przesunięcia terminów spłaty rat kredytu/pożyczki.

Sąd Rejonowy ustalił, że aneksem z dnia 24 lipca 2006 roku umowa poręczenia portfela kredytów/pożyczek nr (...) z dnia 23 czerwca 2006 roku została zmieniona w ten sposób, że Bank (...) udzielił Bankowi (...) ze środków Krajowego Funduszu Poręczeń Kredytowych, poręczenia portfela kredytowego (...), na który składają się jednostkowe kredyty poręczone łącznie do kwoty 10000000 zł, wpisane przez Bank (...) w imieniu i na rzecz (...) w rejestrze do niniejszej umowy. Zgodnie z § 1. ust. 2 aneksu do umowy, w ramach łącznej kwoty poręczenia, wymienionej w ustępie 1 mogą być poręczane kredyty na finansowanie działalności mikro przedsiębiorców, małych lub średnich przedsiębiorców (...), udzielone przez Bank (...) w okresie 12 miesięcy od dnia zawarcia niniejszej umowy. Zgodnie z § 2 ust. 4 jednostkowe poręczenie kredytu w ramach portfela, udzielne jest na okres kredytu, wydłużony o trzy miesiące. Zgodnie z § 1 ust. 4 umowy do poręczenia niniejszą umową portfela kredytowego (...) nie mogą być kwalifikowane kredyty już uruchomione.

Sąd Rejonowy ustalił, że umową kredytu inwestycyjnego złotowego z dnia 13 kwietnia 2007 roku, nr (...), zawartą pomiędzy (...) -Centrum Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w L. a Bankiem (...) Spółką Akcyjną w (...) Bank (...) Spółka Akcyjna udzielił (...) -Centrum Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kredytu inwestycyjnego złotowego w kwocie 360000 zł na okres od dnia 13 kwietnia 2007 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku. Zabezpieczenie spłaty kredytu stanowiło poręczenie Banku (...) do wysokości 60 % kwoty udzielonego kredytu, to jest do kwoty 216000 zł, weksel własny in blanco z wystawienia kredytobiorcy, poręczony przez współników i ich małżonki, wraz z deklaracją wekslową.

Sąd Rejonowy ustalił, że aneksem nr (...) z dnia 29 czerwca 2007 roku do umowy nr (...) kredytu inwestycyjnego złotowego zawartej w dniu 13 kwietnia 2007 roku strony zmieniły postanowienia między innymi § 1 umowy, który otrzymał następujące brzmienie:

Bank (...) Spółka Akcyjna udziela Kredytobiorcy kredytu inwestycyjnego złotowego w kwocie 360000 zł na okres od dnia 13 kwietnia 2007 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku z przeznaczeniem na finansowanie zakupu taboru transportowego w postaci ciągników siodłowych oraz naczep, którego planowany koszt netto wynosi 360000 zł, z terminem zakończenia realizacji w dniu 31 lipca 2007 roku. Zgodnie z § 5 umowy, warunkiem wejścia w życie postanowień niniejszego aneksu jest wyrażenie zgody przez poręczycieli wekslowych kredytu, o których mowa w § 8 ust. 3 umowy, na zmiany nim dokonane.

Sąd Rejonowy ustalił, że poręczyciele T. M., A. M., P. Z. i M. Z. wyrazili zgodę na zawarcie aneksu nr (...) z dnia 29 czerwca 2007 roku do umowy nr (...) kredytu inwestycyjnego złotowego zawartej w dniu 13 kwietnia 2007 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że aneksem nr (...) z dnia 30 lipca 2007 roku do umowy nr (...) kredytu inwestycyjnego złotowego zawartej w dniu 13 kwietnia 2007 roku strony zmieniły postanowienia między innymi § 1 umowy, który otrzymał następujące brzmienie:

Bank (...) Spółka Akcyjna udziela Kredytobiorcy kredytu inwestycyjnego złotowego w kwocie 360000 zł na okres od dnia 13 kwietnia 2007 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku z przeznaczeniem na finansowanie zakupu taboru transportowego w postaci ciągników siodłowych oraz naczep, której planowany koszt netto wynosi 360000 zł z terminem zakończenia realizacji w dniu 31 sierpnia 2007 roku. Zgodnie z § 5 umowy, warunkiem wejścia w życie postanowień niniejszego aneksu jest wyrażenie zgody przez poręczycieli wekslowych kredytu, o którym mowa w § 8 ust. 3 umowy, na zmiany nim dokonane.

Sąd Rejonowy ustalił, że poręczyciele – T. M., A. M., P. Z. i M. Z. wyrazili zgodę na zawarcie aneksu nr (...) z dnia 30 lipca 2007 roku do umowy nr (...) kredytu inwestycyjnego złotowego zawartej w dniu 13 kwietnia 2007 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że aneksem nr (...) z dnia 31 grudnia 2008 roku do umowy nr (...) kredytu inwestycyjnego złotowego zawartej w dniu 13 kwietnia 2007 roku strony umowy postanowiły, że wysokość kapitału kredytu pozostałego do spłaty według stanu na dzień 30 grudnia 2008 roku wynosi 270000 zł. Kredytobiorca zobowiązał się dokonać całkowitej spłaty kredytu do dnia 31 grudnia 2012 roku. Zgodnie z § 6 aneksu do umowy, warunkiem wejścia w życie postanowień niniejszego aneksu jest wyrażenie zgody przez poręczycieli kredytu: T. M., A. M., P. Z. i M. Z..

Sąd Rejonowy ustalił, że poręczyciele – T. M., A. M., P. Z. i M. Z. wyrazili zgodę na zawarcie aneksu nr (...) z dnia 31 grudnia 2008 roku do umowy nr (...) kredytu inwestycyjnego złotowego zawartej w dniu 13 kwietnia 2007 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że umowa kredytu zawarta w dniu 13 kwietnia 2007 roku pomiędzy Bankiem (...) a (...) -Centrum Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w L. została wpisana do rejestru umów kredytów objętych poręczeniem ze środków (...) w ramach portfela kredytowego (...), pod pozycją 35.

Pismem z dnia 6 kwietnia 2011 roku Bank (...) wezwał Bank (...) w W. do zapłaty z tytułu jednostkowego poręczenia w ramach portfela kredytowego (...) kwoty 50580 zł, w związku z niewywiązaniem się przez kredytobiorcę z obowiązku spłaty kredytu wynikającego z umowy kredytu zawartej pomiędzy Bankiem (...) a (...) -Centrum Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w L., objętej przez (...) umową poręczenia portfela kredytowego (...) nr (...) z dnia 23 czerwca 2006 roku. Bank (...) wskazał, że należność z tytułu niespłaconego kredytu wynosi 84300 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 14 lipca 2011 roku Bank (...) w W. przelał na rachunek Banku (...) kwotę 50580 zł z tytułu realizacji poręczenia (...) -Centrum Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością umową nr (...) ((...) - (...)).

Pismami z dnia 27 września 2011 roku Bank (...) wezwał (...) -Centrum Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, M. Z., P. Z., A. M. i T. M. do zapłaty kwoty 50580 zł oraz odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia 14 lipca 2011 roku w kwocie 1351,11 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Wezwania do zapłaty zostały doręczone: (...) -Centrum Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 28 września 2011 roku, M. Z. w dniu 3 października 2011 roku, P. Z. w dniu 3 października 2011 roku, A. M. w dniu 3 października 2011 roku, T. M. w dniu 3 października 2011 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że Bank (...) wypełnił weksel własny in blanco wystawiony przez (...) -Centrum Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na kwotę 54479,15 zł, z terminem płatności na dzień 10 lutego 2012 roku, miejscem płatności w Banku (...) w W. ul. (...), (...) - (...) W., poręczonym przez M. Z., P. Z., A. M. i T. M..

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z dnia 25 stycznia 2012 roku Bank (...) zawiadomił (...) -Centrum Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w L., M. Z., P. Z., T. M. i A. M. o terminie płatności weksla.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że ustaleń faktycznych dokonał na podstawie wskazanych dokumentów oraz częściowo opinii biegłego z zakresu kryminalistycznej ekspertyzy pisma i dokumentów A. Ł., opinii (...) Towarzystwa (...), opinii uzupełniającej (...) Towarzystwa (...).

Sąd wskazał, że wiarygodność złożonych w sprawie dokumentów nie była kwestionowana, za wyjątkiem oświadczeń poręczycieli o wyrażeniu zgody na zawarcie aneksów nr (...) do umowy nr (...) kredytu inwestycyjnego złotowego. W odniesieniu do powyższych oświadczeń pozwani podnieśli zarzut, że nie wszyscy poręczyciele wyrazili zgodę na ich zawarcie. W tej sytuacji w sprawie został dopuszczony dowód z zeznań świadków – A. K. i R. S., to jest pracowników Banku (...), którzy potwierdzali własnoręczność podpisów na dokumentach – oświadczeniach poręczycieli zawierających wyrażenie zgody na zawarcie aneksów nr (...). Z zeznań tych świadków wynikało, że świadkowie znali poręczycieli oraz, że w obecności świadka A. K. M. Z., P. Z., T. M. i A. M. podpisali oświadczenie o wyrażeniu zgody na zawarcie aneksu nr (...), zaś w obecności świadka R. S. podpisali oświadczenia o wyrażeniu zgody na zawarcie aneksów nr (...).

Sąd Rejonowy wskazał, że zeznania wyżej wymienionych świadków są spójne, wyczerpujące, logiczne. Z zeznań tych jednoznacznie wynika że pozwani byli znani osobom świadków, dokumenty zawierające zgody na zawarcie aneksów były podpisywane przez pozwanych w ich obecności. Świadek R. S. legitymowała pozwanych przy pierwszej transakcji. Świadkowie potwierdzili na dokumentach wiarygodność złożonych przez pozwanych podpisów. Zeznania wymienionych świadków są wiarygodne. Potwierdzają fakt, że pozwani wyrazili zgodę na zawarcie aneksów do umowy.

Sąd Rejonowy dokonał oceny przeprowadzonych w rozpoznawanej sprawie dowodów z opinii biegłych i uznał, że opinii sporządzone przez (...) Towarzystwo (...) potwierdziły, że oświadczenia o wyrażeniu zgody na zawarcie aneksów nr (...) zostały podpisane przez T. M., A. M. i P. Z., natomiast nie pozwoliły na wskazanie M. Z., jako ich wykonawcy. Sporządzone opinie nie wykluczyły jednak wykonawstwa M. Z.. Z opinii tych wynika, że przedstawiony materiał porównawczy wskazuje zarówno na cechy zgodne, jak i odmienne konfrontowanych zapisów, nie pozwala na potwierdzenie wykonawstwa M. Z., ale również nie pozwala na wykluczenie wykonawstwa M. Z..

Powołując się na zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd Rejonowy uznał, że dokumenty zawierające zgody na zawarcie aneksów do umowy zostały podpisane przez pozwanych. W odniesieniu do pozwanych – T. M., A. Z. i P. Z. fakt złożenia podpisów na kwestionowanych dokumentach wynika zarówno z zeznań świadków, jak i opinii (...) Towarzystwa (...). W odniesieniu do pozwanej M. Z. fakt złożenia podpisów na kwestionowanych dokumentach wynika z zeznań świadków, zaś opinie (...) Towarzystwa (...) nie wykluczyły wykonawstwa tych podpisów przez M. Z..

Sąd Rejonowy wskazał, że za prawidłowością powyższego rozumowania przemawia również fakt, że pozwani nie kwestionowali, iż udzielili poręczenia wekslowego na wekslu własnym in blanco Spółki (...), a zatem nie są osobami przypadkowo występującymi w tej sprawie. Wiedzieli o zawartej przez (...) -Centrum Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością umowie kredytu, skoro poręczenie udzielone zostało przez współników tej Spółki i ich małżonki.

Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie powód dochodził od pozwanych zapłaty kwoty 54480 zł, na którą składały się kwota 50580 zł zapłacona przez Bank (...) na rzecz Banku (...) z tytułu poręczenia kredytu udzielonego przez Bank (...) w L. oraz kwota 3899,15 zł odsetek ustawowych od kwoty 50580 zł za okres od dnia 14 lipca 2011 roku do dnia 10 lutego 2012 roku.

Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda jest zasadne w części, to jest co do kwoty 50580 zł zapłaconej przez Bank (...) na rzecz Banku (...) z tytułu poręczenia kredytu udzielonego przez Bank (...) w L. oraz co do kwoty (...),80 z tytułu odsetek ustawowych od kwoty 50580 zł za okres od dnia 14 lipca 2011 roku do dnia 9 lutego 2012 roku, z ustawowymi odsetkami od tych kwot od dnia 10 lutego 2012 roku do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisu art. 518 § 1 pkt 1 k.c. i wyjaśnił, że Bank (...) spłacił dług (...) - Centrum Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. do kwoty 50580 zł. W związku z powyższym nabył spłaconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty. Spełnienie świadczenia przez osobę trzecią, powodujące nabycie spłaconej wierzytelności do wysokości dokonanej zapłaty, uregulowane zostało w art. 518 k.c., jako ustawowe wstąpienie w prawa zaspokojonego wierzyciela. Wejście w prawa wierzyciela do wysokości dokonanej zapłaty, na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 k.c., wymaga spłaty cudzego zadłużenia przez osobę trzecią, która ponosi za ten dług osobistą odpowiedzialność. Celem takiego podstawienia jest zabezpieczenie osoby spłacającej, a wobec wystąpienia tego skutku z mocy ustawy, należy przyjąć, że może być on osiągnięty przez przejęcie także praw akcesoryjnych, zabezpieczających wierzytelność jak poręczenie wekslowe.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że uregulowanie to odnosi się do poręczycieli, którzy spełnili wymienione wymagania, uprawniając ich do żądania od dłużnika zwrotu wszystkiego, co świadczyli na rzecz wierzyciela oraz uzyskania udzielonego mu przez dłużnika zabezpieczenia.

Zgodnie z § 5 umowy poręczenia portfel kredytów/pożyczek nr (...), objęcie kredytu/pożyczki poręczeniem (...) w ramach portfela następuje między innymi po przyjęciu przez Bank (...) od kredytobiorcy/pożyczkobiorcy, na rzecz (...) zabezpieczenia spłaty poręczenia w postaci odpowiednio opłaconego weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową

uprawnającą (...) do jego wypełnienia w razie wykonania zobowiązania z tytułu poręczenia, przez wpisanie sumy wekslowej, terminu zapłaty i miejsca płatności weksla.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód po spełnieniu świadczenia na rzecz Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. uprawniony był do wypełnienia weksla na sumę 50580 zł obejmującą spłaconą kwotę oraz kwotę (...),80 obejmującą odsetki ustawowe od kwoty 50580 zł za okres od dnia 11 października 2011 roku do dnia 9 lutego 2012 roku.

Powód po wykonaniu umowy w stosunku do Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 50580 zł oraz odsetek ustawowych od tej kwoty za okres od spełnienia świadczenia na rzecz Banku (...) w kwocie 1351,11 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego, pozwani pozostawali w opóźnieniu w spełnieniu tego świadczenia dopiero od daty wezwania do zapłaty. Pozwanym doręczono wezwania do zapłaty w dniu 3 października 2011 roku, przy czym powód określił im tygodniowy termin do spełnienia świadczenia. W konsekwencji pozwani pozostawali w opóźnieniu w zapłacie kwoty 50580 zł od dnia 11 października 2011 roku i od tego dnia należały się powodowi odsetki ustawowe od tej kwoty. Brak jest podstaw dochodzenia i wypełnienia weksla na kwotę wyższą. Spełnienie świadczenia przez powoda w dniu 14 lipca 2011 roku nie jest bowiem równoznaczne z pozostawaniem w opóźnieniu spełnienia świadczenia przez pozwanych od tego dnia.

Zdaniem Sądu Rejonowego, powód wskazał okoliczności faktyczne uzasadniające istnienie i wysokość zobowiązania zabezpieczonego wekslem poręczonym przez pozwanych, wskazał sposób wyliczenia należności, z którego wynikała kwota zadłużenia zabezpieczonego wekslem. Twierdzenia takie strona powodowa powołała i udowodniła.

Sąd Rejonowy uznał, że powód wykazał wysokość roszczenia ze stosunku podstawowego zabezpieczonego wekslem wobec wystawcy weksla, jako kredytobiorcy, a co za tym idzie zakres odpowiedzialności pozwanych, jako poręczycieli wekslowych.

Wobec powyższego na podstawie art. 496 k.p.c. nakaz zapłaty został utrzymany w mocy w części nakazującej pozwanym P. Z., M. Z., A. M. i T. M., aby zapłacili solidarnie Bankowi (...) w W. kwotę 52777,80 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 lutego 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie o dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W pozostałej części Sąd uchylił nakaz zapłaty w stosunku do wymienionych wyżej pozwanych i oddalił powództwo.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 100 zd. 1 k.p.c.

*

Od wyroku z dnia 23 marca 2018 roku apelację wnieśli pozwani, reprezentowani przez pełnomocnika, zaskarżając wyrok w całości.

Pozwani zarzucili:

„1. mogące mieć wpływ na treść wyroku naruszenie art. 271 par. 2 kpc w zw z art. 227 kpc poprzez zaniechanie przesłuchania w charakterze stron P. Z., M. Z., T. M., A. M., na okoliczności nie podpisania przez M. Z. i P. Z. aneksów do umowy kredytowej.

2. mające wpływ na treść wyroku naruszenie art.233 par.1 kpc poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego polegające na:

- nie obdarzeniu wiarą kategorycznej opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego A. Ł. o nie podpisaniu aneksów do umowy przez P. Z. i M. Z. w sytuacji gdy opinia ta nie jest sprzeczna z konkluzą zasadniczej i uzupełniającej opinii (...) Towarzystwa (...) przynajmniej co do podpisu M. Z. a przede wszystkim sporządzoną jest w oparciu o pewny materiał porównawczy, niewątpliwie pochodzący od pozwanych.

- obdarzeniu wiarą zeznań świadków pracowników banku (...) w sytuacji gdy nie potrafią oni poznać swoich podpisów na dokumentach potwierdzających złożenie podpisów w ich obecności, A. K. wprost twierdzi, że nie potrafi zidentyfikować podpisów pozwanych (pomimo rzekomej jego obecności w czasie składania podpisów) a pracownicy banku mają interes faktyczny i prawny w złożeniu fałszywych zeznań.

- obdarzeniu w całości wiarą opinii (...) Towarzystwa (...), pomimo opiniowania przez nie na niepewnym materiale porównawczym ,co do którego pozwani wprost stwierdzili, że jest sfalszowany.

- przyjęciu, że konkluzja uzupełniającej opinii (...) Towarzystwa (...) nie wyklucza podpisania aneksu do umowy kredytowej przez M. Z..

3. mogące mieć wpływ na treść wyroku naruszenie art. 232 zdanie 2 kpc poprzez zaniechanie powołania opinii biegłego z dziedziny pisma ręcznego, na podstawie materiału porównawczego nie kwestionowanego przez strony, w sytuacji gdy zdaniem sądu pierwszej instancji konkluzje opinii biegłych są sprzeczne a pozwani kwestionowali autentyczność.

4. mające mieć wpływ na treść wyroku naruszenie art. 386 par. 4 kpc poprzez niewyjaśnienie istoty sprawy polegające na nierozpoznaniu przez sąd zarzutów pozwanego, że nie spełniono jednego z warunków objęcia kredytu poręczeniem tj. odebrania od kredytobiorcy oświadczenia o możliwości przetwarzania jego danych osobowych oraz nie rozważenia zarzutu, że kredyt został spłacony”.

Pozwani wnieśli o „zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na rzecz pozwanych P. Z., M. Z., T. M., A. M. kosztów procesowych, za pierwszą instancję według sporządzonego spisu kosztów oraz za drugą instancję według norm prawem przepisanych, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”¹.

÷

W odpowiedzi na apelację Bank (...), reprezentowany przez pełnomocnika, wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 898-900).

Na rozprawie apelacyjnej pozwany P. Z. popierał swoją apelację.

Pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania (k. 920v-921).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanych jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Na wstępie należy wskazać, że do rozpoznania apelacji miały zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1469).

Przepis art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku stanowi, że do rozpoznania środków odwoławczych wniesionych i nierozpoznanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

÷

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że nie jest zasadny wniosek apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Wprawdzie wniosek ten został zgłoszony jako wniosek ewentualny, ale, jako dalej idący, wymaga omówienia w pierwszej kolejności.

Z przepisów art. 386 § 2 i 4 k.p.c. wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Dodatkową podstawę prawną uchylenia wyroku stanowi przepis art. 505¹² § 1 k.p.c., mający zastosowanie w postępowaniu uproszczonym. Przepis ten stanowi, że jeżeli sąd drugiej instancji stwierdzi, że zachodzi naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku, uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Okręgowego, w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji nie jest dotknięte nieważnością. Sąd ten rozpoznał istotę sprawy, analizując zasadność żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych jako podstawa faktyczna powództwa i rozpoznając zarzuty podniesione przez pozwanych. Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy nie wymaga również przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, ani też nawet uzupełniania, czy powtarzania postępowania dowodowego.

Sprawa nie podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i nie została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym, a więc już z tego względu nie mógłby mieć w sprawie zastosowania przepis art. 505¹² § 1 k.p.c.

Podniesiony w apelacji zarzut, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy, jest oczywiście bezzasadny. Okoliczność, czy kredytobiorca złożył oświadczenie o możliwości przetwarzania jego danych, czy też takiego oświadczenia nie złożył, nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla ważności i skuteczności umowy kredytu, czy też ważności i skuteczności udzielenia poręczenia wekslowego, a także umowy poręczenia zawartej przez Bank (...). Kredytobiorcą była przy tym (...) -Centrum Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., a więc osoba prawna, do której nie miały zastosowania przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922 – tekst jednolity ze zm.), uchylonej z dniem 6 lutego 2019 roku.

Bez znaczenia jest również okoliczność, czy będący osobami fizycznymi poręczyciele złożyli, czy też nie złożyli kredytodawcy oświadczeń o możliwości przetwarzania ich danych osobowych. Powyższe okoliczności leżą całkowicie poza zakresem okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy.

Oczywiście bezzasadny jest zarzut „nierozważenia zarzutu, że kredyt został spłacony”. Zgodnie z podstawowymi zasadami wyznaczającymi tok postępowania w sprawie cywilnej, to pozwani powinni przytoczyć konkretne okoliczności faktyczne mające stanowić podstawę faktyczną podniesionego zarzutu (art. 3 k.p.c., art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c., art. 210 § 1 k.p.c.) i przedstawić dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zd. 1 k.p.c.).

W rozpoznawanej sprawie pozwani nawet nie wskazali w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, kiedy, przez kogo i w jakiej wysokości kredyt został spłacony, w szczególności w zakresie dochodzonego przez powoda roszczenia objętego wekslem. Pozwani nie przedstawili również ani jednego dowodu, z którego wynikałyby tego rodzaju okoliczności, chociaż postępowanie w sprawie z ich udziałem toczyło się od września 2012 roku.

Podnoszenie w apelacji oczywiście bezzasadnego zarzutu wpisuje się w strategię działania pozwanych, którzy za wszelką cenę chcą uniknąć odpowiedzialności cywilnoprawnej wynikającej z udzielonego poręczenia wekslowego.

Oczywiście bezzasadny jest przy tym zarzut naruszenia przepisu art. 386 § 4 k.p.c. Powołany przepis ma zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym, nie zaś w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku nie mógł zatem zastosować i nie zastosował przepisu art. 386 § 4 k.p.c.

Nie są uzasadnione pozostałe zarzuty podniesione w apelacji.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w rozpoznawanej sprawie oraz prawidłowej oceny zebranego w tej sprawie materiału dowodowego. Ponowne szczegółowe przytaczanie tych ustaleń oraz rozważań w zakresie oceny dowodów jest zbędne.

Ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji należy jedynie uzupełnić o wskazanie okoliczności, która była, jak się wydaje, bezsporna w rozpoznawanej sprawie, a mianowicie, że poręczenie wekslowe, jakiego udzielili pozwani, podpisując w dniu 13 kwietnia 2007 roku weksel i deklarację wekslową, było poręczeniem udzielonym Bankowi (...), nie zaś poręczeniem udzielonym Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.. Z umowy z dnia 23 czerwca 2006 roku zawartej między Bankiem (...) a Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. wynika, że jednym z warunków objęcia poręczeniem Banku (...) kredytu (pożyczki) udzielonego przez Bank (...) Spółkę Akcyjną było przyjęcie przez Bank (...), czyli Bank (...) Spółkę Akcyjną, od kredytobiorcy (pożyczkobiorcy) zabezpieczenia spłaty poręczenia na rzecz Banku (...) w postaci odpowiednio opłaconego weksla in blanco wraz z deklaracją wekslową uprawniającą Bank (...) do jego wypełnienia w razie wykonania zobowiązania z tytułu poręczenia przez Bank (...) (por. postanowienie zawarte w § 5 pkt 3 „Umowy poręczenia portfela kredytów/pożyczek nr (...)”).

O ile zatem w zakresie wierzytelności ze stosunku podstawowego Bank (...) wstąpił na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 k.c. w prawa zaspokojonego wierzyciela, czyli Banku (...) Spółki Akcyjnej, o tyle odpowiedzialność wekslowa kredytobiorcy i poręczycieli wekslowych względem Banku (...) wynika wprost z podpisanego przez kredytobiorcę i poręczycieli weksla niezupełnego i deklaracji wekslowej, wypełnionej następnie przez osobę uprawnioną, czyli Bank (...).

Prawidłowe są ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji co do tego, że dokumenty zatytułowane jako „Oświadczenia poręczycieli”, a odnoszące się do kolejnych (...) z dnia 13 kwietnia 2007 roku, z dnia 30 lipca 2007 roku i z dnia 31 grudnia 2008 roku, zostały podpisane przez P. Z., M. Z., A. M. i T. M.. Sąd Okręgowy podzielił ocenę dowodów dokonaną w tym zakresie przez Sąd Rejonowy. Ocena ta nie narusza w żaden sposób zasad oceny dowodów wynikających z przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

Dodatkowo należy wskazać, że ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest zgodna z wnioskami, jakie można wyprowadzić z całości zebranego w sprawie materiału. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że zasadniczym celem postępowania tych pozwanych, którzy zaskarżyli nakaz zapłaty z dnia 17 sierpnia 2012 roku, było dążenie do jak najdłuższego trwania postępowania w sprawie. Już wstępnym tego przejawem było niepodpisanie zarzutów od nakazu zapłaty, chociaż nie istniały jakiegokolwiek przeszkody, aby zarzuty te zostały podpisane w chwili ich wnoszenia. To samo dotyczy skargi na postanowienie referendarza z dnia 4 lutego 2013 roku (k. 124, 140-141).

Pozwani składali bezzasadne wnioski o zwolnienie od kosztów sądowych (k. 162), dwukrotnie nie stawiali się na posiedzenia wyznaczone na rozprawę, pomimo stawiennictwa obowiązkowego, i nie usprawiedliwili dostatecznie swej nieobecności (k. 275v, 289, 536, 577-580, 625). Troje pozwanych stawiło się jedynie w celu odebrania próby pisma (k. 348).

Poza trzema wypadkami stawiennictwa na rozprawie P. Z. (k. 321, 702, 837), pozwani nie stawiali się na posiedzenia wyznaczone na rozprawę także wówczas, gdy wprawdzie stawiennictwo na rozprawie nie było obecne, jednak z całą pewnością o terminie rozprawy byli zawiadomieni. Kilkakrotnie na posiedzeniach wyznaczonych na rozprawę nie był obecny pełnomocnik pozwanych.

Powyższe okoliczności wskazują, że pozwani nie tylko nie chcieli skorzystać z przysługującego im uprawnienia do złożenia wyjaśnień na rozprawie, ale także nie stawili się dwukrotnie wówczas, gdy ich stawiennictwo było obowiązkowe. Już tylko z tego względu czynienie Sądowi pierwszej instancji w apelacji zarzutu, że nie przesłuchał pozwanych w charakterze strony, jest całkowicie bezpodstawne.

Niezależnie od tego należy zwrócić uwagę, że sąd może dopuścić dowód z przesłuchania stron, jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 299 k.c.).

Dowód z przesłuchania stron nie może przy tym zastępować braku inicjatywy dowodowej stron, jak również nie może zastępować dowodów wymagających wiadomości specjalnych.

Dodatkowo należy wskazać na okoliczność, że przed zamknięciem rozprawy pełnomocnik pozwanych oświadczył, że nie zgłasza wniosków dowodowych (k. 837v).

Ponadto należy wskazać, że zawarty w zarzutach wniosek pozwanych o „przesłuchanie pozwanych na okoliczności jak wyżej” (k. 67) nie jest wnioskiem o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, ani też nie zawiera w rzeczywistości wskazania okoliczności faktycznych, które miałyby być stwierdzone „przesłuchaniem” pozwanych. Wskazany wniosek jest co najwyżej wnioskiem o umożliwienie pozwanym złożenia wyjaśnień na rozprawie. To samo dotyczy wniosku pełnomocnika pozwanych zgłoszonego na rozprawie w dniu 13 listopada 2014 roku (k. 275v). Pozwani nie stawili się przy tym na posiedzenie w dniu 22 stycznia 2015 roku, na którym mieli złożyć wyjaśnienia, i nie usprawiedliwili swojej nieobecności. Nie stawił się również na to posiedzenie pełnomocnik pozwanych i nie usprawiedliwił swojej nieobecności, zaś przesłane faksem w dniu posiedzenia pismo (k. 288) zawierało brak formalny, ponieważ nie było własnoręcznie podpisane przez pełnomocnika, a podniesione w nim argumenty nie stanowiły usprawiedliwienia nieobecności na rozprawie.

Trudno również określić, na jakie okoliczności mieliby zeznawać A. M. i T. M., skoro już w pierwszej opinii biegłego sporządzonej w rozpoznawanej sprawie wynikało, że pozwani ci złożyli własnoręczne podpisy na trzech dokumentach zatytułowanych jako „Oświadczenia poręczycieli”, zaś pozwani nie podnosili żadnych zarzutów do tej opinii.

Pozwani w zarzutach od nakazu zapłaty podnieśli niejasny zarzut, że „na żaden z aneksów nie wyrazili zgody wszyscy poręczyciele”, wnosząc o dopuszczenie dowodu z „ekspertyzy grafologicznej na okoliczność braku wyrażenia pisemnej zgody przez poręczycieli na dokonanie trzech aneksów umowy poręczenia Nr 33/07/K/1”, a „w wypadku zakwestionowania ekspertyzy grafologicznej (o) powołanie biegłego z zakresu pisma ręcznego na okoliczności jak w pkt 5” (k. 67). Pozwani jednak ani nie przedstawili „ekspertyzy grafologicznej”, na którą się powołują, ani też nie wskazali wyraźnie, że kwestionują autentyczność swoich podpisów pod oświadczeniami.

Jednoznaczne zaprzeczenie przez pozwanych autentyczności podpisów nastąpiło dopiero na posiedzeniach odpowiednio w dniach 2 czerwca 2015 roku (k. 322-232) i 2 lipca 2015 roku (k. 346-349v), a więc trzy lata po wniesieniu zarzutów.

Gdyby założyć, że prawdziwe są twierdzenia pozwanych, iż to nie oni podpisali się na oświadczeniach towarzyszących zawarciu aneksów do umowy kredytowej, to należałoby przyjąć, iż Bank (...), świadomie lub na skutek co najmniej rażącego niedbalstwa doprowadził do tego, że dokumenty te popisały inne osoby za pozwanych. Chodziłoby przy tym o dwanaście podpisów. Biorąc pod uwagę znaczną kwotę dzielonego kredytu, a także konieczność wykonania przez Bank (...) Spółkę Akcyjną postanowień umowy poręczenia zawartej z Bankiem (...), warunkujących ewentualną odpowiedzialność gwarancyjną tego ostatniego poręczyciela, trudno nawet przypuszczać, aby Bank (...) świadomie uzyskał na omawianych dokumentach podpisy innych osób niż poręczyciele wekslowi albo też dopuścił się rażącego niedbalstwa przy odbieraniu tych podpisów, nie sprawdzając dostatecznie starannie tożsamości osób, które dokumenty podpisywały.

Po drugie, skoro pozwani – poręczyciele wekslowi twierdzili, że żaden z nich nie jest autorem podpisu na oświadczeniach, to już tylko fakt, że z obu sporządzonych w sprawie opinii jednoznacznie wynika, że podpisy A. M. i T. M. są autentyczne, rzutuje na ocenę wiarygodności twierdzeń wszystkich pozwanych.

Wreszcie P. Z. i T. M. od marca 2005 roku do sierpnia 2009 roku byli jedynymi współnikami (...) -Centrum Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a P. Z. od chwili powstania Spółki do sierpnia 2009 roku był nawet członkiem jej zarządu, co wynika z danych zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym. Trudno zatem przyjąć, że nie interesowali się

sprawami tej Spółki i nie mieli wiedzy o sprawach Spółki, jej działalności i dokonywanych przez Spółkę czynnościach, w szczególności takich, które wiązały się z zaciągnięciem kredytu znacznej wartości i zmianami umowy kredytowej.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanych złożonego na rozprawie apelacyjnej. Wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań S. Z., jako świadka, mógł zostać zgłoszony w ciągu prawie sześciu lat trwania procesu przed Sądem pierwszej instancji. Okoliczność, że świadek ten złożył w innej sprawie sądowej zeznania w dniu 26 sierpnia 2019 roku, ani nie oznacza, że pozwani nie mogli wcześniej zgłosić dowodu z zeznań tego świadka, ani też, że nie wiedzieli o tym, że świadek posiada wiedzę o oznaczonych faktach, o których mógłby zeznać przed sądem.

Z przepisu art. 381 k.p.c. wynika, że sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później.

Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i (lub) dowody, gdy strona ponosi winę za to, że ich wcześniej nie przytoczyła². Uregulowanie zawarte w art. 381 k.p.c. jest wyrazem dążenia do koncentracji materiału dowodowego przed sądem pierwszej instancji. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni³.

Przewidziane w art. 381 k.p.c. ograniczenie możliwości wprowadzenia do materiału procesowego „nowych faktów i dowodów” zostało ustanowione nie po to, aby ograniczyć apelację i zawęzić ramy odwoławcze, lecz głównie w celu dyscyplinowania stron przez skłanianie ich do przedstawiania całego znanego im materiału faktycznego i dowodowego już w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji; tym sposobem ustawodawca zapobiega także przewlekłości postępowania⁴.

Nie ulega żadnym wątpliwości, że dowód z zeznań świadka S. Z. mógł zostać zgłoszony już w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji. To samo dotyczy nowych twierdzeń pozwanych co do faktów.

Skarżący ma obowiązek zarówno oparcia apelacji na podstawie nowości, jak i wykazania, że powołanie nowych faktów i (lub) dowodów nie było możliwe albo potrzeba powołania się na nie powstała później. Dociekanie, czy istniały takie przyczyny, nie należy do sądu drugiej instancji⁵.

Strona, zgłaszając wnioski dowodowe w apelacji, powinna zarówno wskazać, jak i wykazać, że wniosków tych nie mogła powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, albo też, że potrzeba powołania się na nie wynikła później⁶.

Niezależnie od tego należy stwierdzić, że potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody w postępowaniu apelacyjnym musi być uzasadniona okolicznościami o charakterze obiektywnym, nie może wynikać jedynie z samego faktu przegrania sprawy i chęci podważenia dotychczasowych ustaleń faktycznych niekorzystnych dla strony.

Wreszcie należy wskazać, że z treści kopii protokołu przesłuchania świadka w sprawie I C 369/12 Sądu Okręgowego w Lublinie, złożonego na rozprawie apelacyjnej, wynika, że wypowiedzi świadka dotyczą przede wszystkim dokumentów związanych z inną umową niż ta, która stanowiła element podstawy faktycznej powództwa w sprawie I C 1104/14.

W odniesieniu do aneksów dotyczących umowy numer (...) zeznania świadka dotyczą jedynie aneksu numer (...) z dnia 29 czerwca 2007 roku i świadek posługuje się ogólnikami, mówiąc, że „podejrzewa”, że złożył podpis „na aneksie”, a także, że „możliwe, że złożył podpis za brata na aneksie” (k. 913).

Tymczasem w rozpoznawanej sprawie najistotniejsze znaczenie ma umowa z dnia 31 grudnia 2008 roku („Aneks nr (...)” do umowy numer (...) z dnia 13 kwietnia 2007 roku) i oświadczenia poręczycieli wekslowych dotyczące tej umowy i wyrażające zgodę na dalsze trwanie zabezpieczeń (k. 17-19, 20).

W umowie ((...)) z dnia 31 grudnia 2008 roku kredytobiorca zobowiązał się do całkowitej spłaty kredytu do dnia 31 grudnia 2012 roku (k. 17).

Zgodnie z „Umową poręczenia portfela kredytów/pożyczek nr (...)” z dnia 23 czerwca 2006 roku (k. 5-7), zmienioną umową („Aneks nr (...)”) z dnia 24 lipca 2006 roku (k. 7v-9), jednostkowe poręczenie kredytu w ramach portfela udzielane jest na okres kredytu wydłużony o trzy miesiące (k. 8).

Zgodnie z postanowieniem zawartym w § 6 ust. 1 umowy z dnia 24 lipca 2006 roku, „roszczenia Banku (...) z tytułu jednostkowego poręczenia spłaty kredytu w ramach poręczenia portfela kredytowego (...) mogą być zgłaszane wyłącznie w okresie ważności poręczenia i tylko względem zdarzeń, które miały miejsce w okresie jego ważności” (k. 8v).

Zgłaszając w dniu 12 kwietnia 2011 roku roszczenie wynikające z umowy z dnia 23 czerwca 2006 roku, zmienionej umową z dnia 24 lipca 2006 roku, Bank (...) zgłosił swoje roszczenie w stosunku do poręczyciela – Banku (...) w okresie odpowiedzialności tego poręczyciela.

÷

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało oddalić apelację, jako oczywiście bezzasadną.

*

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził solidarnie od P. Z., M. Z., A. M. i T. M. na rzecz Banku (...) w W. Banku (...) w W. kwotę 2710,40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W związku z tym, że apelacja pozwanych została oddalona w całości, pozwani są stroną przegrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Pozwani powinni zatem zwrócić powodowi koszty powoda w postępowaniu odwoławczym. Koszty te obejmują:

a) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda – 2700 zł, ustalone według stawki minimalnej na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265 – tekst jednolity),

b) opłaty pocztowe za przesłanie do Sądu Okręgowego odpowiedzi na pozew oraz przesłanie pełnomocnikowi pozwanych odpisu odpowiedzi na pozew (k. 898, 901).

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Marta Postulska-Siwek Dariusz Iskra Dorota Modrzewska-Smyk

1 Przytoczono dosłowne brzmienie zarzutów i wniosków apelacyjnych z zachowaniem zastosowanej przez pozwanych pisowni, interpunkcji i ortografii, a ściślej – z brakami w tym zakresie.

2 Por.: uzasadnienie wyroku SN z dnia 2 marca 2012 roku, II CSK 362/11, Lex nr 1165068; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 roku, CKN 1269/00, Lex nr 564704; uzasadnienie postanowienia z dnia 7 grudnia 2000 roku, II CKN 334/00, Lex nr 11700115.

3 Por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 kwietnia 2002 roku, IV CKN 980/00, Lex nr 53922; uzasadnienie wyroku SN z dnia 19 lutego 2002 roku, IV CK 3/02, Lex nr 564819.

4 Por.: uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 lipca 2011 roku, II PK 23/11, Lex nr 1095821; uzasadnienie wyroku SN z dnia 23 lipca 2008 roku, I UK 7/08, Lex nr 500238.

5 Por. uzasadnienie postanowienia z dnia 21 listopada 2000 roku, II CKN 428/00, Lex nr 536998; uzasadnienie wyroku SN z dnia 21 września 2007 roku, V CSK 192/07, Lex nr 619680; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 21 listopada 2000 roku, II CKN 428/00, Lex nr 536998.

6 Por.: uzasadnienie wyroku SN z dnia 13 grudnia 2006 roku, II PK 125/06, Lex nr 950402; uzasadnienie wyroku SN z dnia 6 kwietnia 2004 roku, I CK 647/03, Lex nr 585675; uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 marca 2003 roku, I CKN 94/01, Lex nr 78899; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2002 roku, I CKN 1063/00, Lex nr 515435; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 stycznia 2001 roku, IV CKN 481/00, Lex nr 52802; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 4 października 2001 roku, I CKN 365/99, Lex nr 52718; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 stycznia 2001 roku, V CKN 1683/00, Lex nr 536812.